

דן פיינרו מסכם

את פסטיבל

הסרטים בקאן

רוסית בשעות הצהריים. אחרי הצגת אפוס בן שלוש חצי שעות בשם "טיבריאדה" מאחר שהבטיחו לעיתונאים מטעמים רור סיים אותנטיים. דהרו הכל בקצב מטורף לקומה הרביעית של ארמון הפסטיבלים. לבדוק את המוצע.

המון דחוס, נדחק זה אל זה כסרדינים בקופסה, מרים אל-על את כרטיסי העיר תונות שלו ומנסה לפלס לו דרך בין עדת הסקרנים הקבועה הסותמת את הכניסה. הסדרנים מתעצבנים, ההמונים מתרגזים עוד יותר, צעקות בקשר לאמא רוסיה ומסע ארוך לסיביר מתעופפות באוויר. קצת בצחוק ובהרבה זעם. כאשר, אחרי קרב קשה ומפרך, מצליחים בכל זאת להיכנס פנימה וכל מה שמוצג מניחותיה של אמא רוסיה, אינו אלא ספל בורשט. האכר זבה היא, כמוכן, גדולה. נראה שרומן פולנסקי סיפק את ההגדרה הקולעת ביותר לצביונו של הפסטיבל: "קאן דומה לגן-חיות. אבל מי אינו אוהב חיות?"

אבל, וזה בעצם הדבר החשוב, כל החיות האנושיות באות לקאן בגלל הר

גן-עדרו של היות

סרטים דווקא. כי המיבחר המוצג, מן התחרות הרישמית ועד לשוק הסרטים, הוא כזה, שאיש מן האנשים הקשורים ל"ברנשה" אינו יכול להרשות לעצמו להחמיץ את האירוע. ואכן הפסטיבל הצליח להביא, תוך שבועיים ימים, סרטים חדשים של מילוש פורמן, וודי אלן ופרנז' סיס פורד קופולה, מארצות-הברית, פאס' בינדר, הרצוג ושלנדורף מגרמניה, פרנז' צ'סקו רוזו ופדריקו פליני מאיטליה; טיבריאדה הפסקת ענק רוסית שהכנתה נמשכה שנים והיא נחשבת מוצר יוקרה של התעשייה הסובייטית וסרטים חדשים מסין, קובה וצ'ילה. כל אלה, אינם אלא דוגמאות על קצה המזלג. פסטיבל כזה אינו צריך לדאוג, הצופים יעמדו בתור. כרגיל, מסע של שמועות והשמעות הקדים את הפסטיבל. שמועות על בעיות, הגבלות בתקציב, קשיים בבחירת סרטים צרפתיים לתחרות, והתנגשויות אישיות, הקדימו את עניבות הפרפר של ערב הר פתיחה. הדור סטיאג'יט ריי ביטל ברגע האחרון את השתתפותו בצוות השופטים מבלי לפרט מדוע.

קשה ההתחרות עם פסטיבל הר יריבים חדשים, בכל ישנה מספידים אותה, ובכל שנה הוא קם לתחייה, כמו ציפור הפניקס האגדית. ומוכיח שאין לו אח ורע או ברית-חרות. מנהלי שאר הפסטיבלים תורקים שיניים בקינאה ומודים שזו ממלכה בפני עצמה. קאן יכולה להשיג כל סרט שמתחשק לה, לתחרות, או לפחות להצגה מיוחדת מחוץ לתחרות. היא יכולה גם להרשות לעצמה לסרב ולצפצף על איומי המסכנים שפניהם הושבו ריקם. סרטים חדשים מוחזקים לעתים זמן רב בכספת, עלידי בעליהם, אם מובטחת להם הצגה במיסגרת יוקרתית זו. ובמאים המתעבים את העיתונות רצים לקאן כדי להיפגש עימה.

אמא רוסיה

איכזבה

מה קורה כאן בקאן? הפסטיבל כולו מתרחש בטיילת וברחובות המקביר לים לה. זמני מדינה שאפשר לחצותה מקצה אל קצה, בהליכה איטית, תוך רבע שעה. זאת, כמוכן, בימים כתיקונם, ולא בעונת הפסטיבל, כאשר אוכלוסיית העיר

הוליווד שולטת

סימן אחר-יהיהים גבות: פסטיבל קאן, שאינו מוכן אף פעם לנגוע בסרטים שנראו לעין באירועים דומים אחרים, הציג לראווה כמה סרטים שהיו כבר, לפני כמה חודשים בברלין, או שכמעט היו שם. חזרת התזמורת של פליני, שהוצג שם במחצית, בחצות הלילה, הובא לריב יירה כאורח כבוד, סרט אפריקאי בשם לך לעבוד בחלן נכלל במיסגרת אינפורמטיבית רישמית, ושני סרטים נוספים, שעזבו את ברלין ברגע האחרון, בגלל מחאת הגוש המיזרחי, על הצגת צייד הצבאים. האנשים הנפלאים על מכוונת ההסרטה שלהם מצ'כוסלובקיה והניצולים מקובה מצאו גם הם מסך פנוי בקאן. האם פירוש הדבר שהנהלה מצאה עצמה במצוקה ונאלצה לכופף את ראשה הגאה? עד מהרה התפזרו כל החששות אחרי פתיחה חמה עם שיעור של מילוש פורמן, מחזמר המחאה של שנות השישים קיבל ממד אנושי והתקשת בהמצאות קולנועיות נפלאות, לפי מיטב המסורת של מילוש פורמן. אחרי יומיים נוספים, שבהם הוצגו

לגלות ולהתגלות בכל פעם שנתגלחה צלילית חטובה, בין אם מפורסמת ובין אם לא, עטה עליה עדת צלמים רעבה, כשהיא יורה אל החזו החשוף בעדשות מצלמה מתקתקת והקהל נאסף להתבונן.

מוכפלת ובשטח הקטן הזה נדחסים כמה עשרות אלפי אנשים נוספים ההופכים את הצעידה ברגל למירוץ מיכשולים, כשהי מסלול רצוף מראות השייכים לדפי הר פלייבוי, בסתם ימים של חול. השנה, כך קובעים כולם, השפיע מש' בר האנרגיה בעולם על כיסי המפיקים. החינגות הגדולות עם הזוליות האינסופיות הפכו מסיבות-קוקטייל קמצניות בשעות אחרי-הצהריים או הערב, כשהכיבוד, ב' רובו, זהה לחלוטין, כאילו מיטבח אחד הכין אותו לכל בתי-המלון. אפילו התיפי-אורה האנושית משתנה רק בקושי. אותם הפרצופים באים לראות מה יש למפיק פלוני להציע, בהשוואה למפיק אלמוני, וערכן של המסיבות נמדד לפי הכוכבים הנוצצים הנוכחים במקום ומצטלמים עם האורחים, לטובת טורי הרטילות שלהם. מזמן לזמן יש גם יוצאי דופן ראויים לשבח, כמו המסיבות שאירגנו היפאנים, עם דוגמות מזון שהובאו מן הבית, ועם קימונו במתנה לכל אורח. לעומת זאת, יש גם אכזבות קטנות, כמו המסיבה ה'

עירומים על החוף השמש, שלהטה השנה בנדיבות על חוף הריביירה הצרפתית, היתה המתחרה העיקרית של האולמות החשוכים. חוץ מכמה יוצאות-דופן, כבר הסכימו כולן לחשוף את החזה.